

Helena Numminen: Punainen mökki

Arvostelu: Vesa A. Korhonen

Helena Nummisen kirja Punainen mökki oli varsin erikoinen lukukokemus, ainakin allekirjoittaneelle. Pieni talo, joka on nähnyt kovin monenlaista menoa useamman sukupolven asuttamana. Siinä matkalla mökin monista entisistä asukkaista piirtyy oikeastaan tarkempi kuva kuin uusista. Päähenkilö ei kerro itsestään aivan kaikkea. Mutta aivan samalla tavalla kukin mökkiä isännöinyt polvi vuorollaan piti aina osan asioista piilossa. Itseään sivuava spiraalirakenne, jolla tätä kuvataan, on osuva nimitys ja mahdollistaa kirjan vähän epätavallisen toteutuksen.

Kirja käsittelee hienosti kasvun ja sukupolvien vaihtumisen teemaa. Esimerkiksi päähenkilön lapset ja se, miten heidän suhteensa mökkiin muuttuu ajan mittaan, on kuvattu hienosti. Haikeudella muistelee omia leikkipaikkojaan ja mitä niille on sen jälkeen tapahtunut. Toinen iso teema on se, että ihmisen valinnat eivät aina ole hänen omiaan. Vaan esimerkiksi edellisen sukupolven teoista saattaa seurata jotakin, joka vaikuttaa omaan elämään hyvinkin paljon. Ainahan voi lähteä ja hakea omaa elämäänsä, mutta joskus saattaa tulla tarve ja pakko palata takaisin ja jatkaa entistä. Sitä voi vain sietää tai sen voi hyväksyäkin.

Tekijän nimi oli etäisesti tutun oloinen, ja pienellä hakukoneen käytöllä löytyikin viittauksia mm. Usvazine-julkaisuun, jossa hänen tekstejään on julkaistu. Sieltä olen varmasti nimen huomannut. Ja tosiaan, spekulatiivisen fiktion piirteitä kirjassa on paljon, koko ajan matkan varrella voimistuen. Miksi ja miten aikaspiraalin haarat sivuavat toisiaan, jää kertomatta. Mutta eihän ihminen kaikkea tiedäkään.

Kirjailija tuntuu tehneen taustatutkimusta melkoisen paljon. Alkaen koivuntaimien lukumäärästä ja jatkuen vanhojen sanomalehtien esittämiin tapahtumiin kaikki tuntuu hyvin asetellulta ja tarkastetulta. Luonnon kuvaus on myös hienoa. Monessa kohdassa ympäristö on tärkeä, se on oikeastaan yksi päähenkilöistä.

Suosittelen lämpimästi!